

Francia cserekapcsolat – 2018

Gondolkodom, gondolkodom, de nem jut eszembe semmi. No, szó sincs arról, hogy azért, mert egy hét alatt unatkoztunk volna. Egyszerűen csak annyi minden történt, annyi jó, hogy nem tudom, hogy lehetnék képes arra, hogy mindet papírra vessem. Az viszont biztos, hogy soha nem felejttem majd el ezeket a napokat.

Szóval, szerdán, egészen pontosan, április 18-án 19:30-kor egy fekete busszal megérkeztek a franciák. Mindannyian óriási izgalommal vártuk őket, bár már hónapok óta beszélgettünk interneten keresztül, azért mégiscsak ez volt a találkozás nagy pillanata. Így hát először csak zavartan motyogtunk egy „Hello”-t egymásnak és elindultunk haza, mi. Egy francia és a többiek.

Másnap aztán fáradtan keltünk egy egész estés beszélgetés után, ahol fény derült, többek között arra is, hogy ki mit szeret és, hogy hogyan lehet kibírni egy napnál tovább a fiú tesókat. A vendégeink aztán ellátogattak Recskre, míg mi a suliban vártuk, hogy delet üssön az óra és a városban újra találkozhassunk, hogy bevezessük a franciákat Eger rejtelseibe egy kincskeresés keretein belül. Jelentem, élveztük! Majd délután szerteszéledve ki-ki a maga módja szerint, nevetéssel távozott egy újabb programot célba véve. Nálunk ez jelentette az első alkalmat, mikor zavartalanul kacagtunk és beszélgettünk órákon keresztül.

Pénteken francia barátaink eltöltöttek egy kis időt iskolánkban, színészkedéssel, közmondásokkal és énekléssel, majd útjuk Felsőtárkányba vezetett többek között a tóhoz és egy kézműves műhelybe. Kis falusi kiruccanásuk végével megkezdődött a hétvége. A családok érdekesebbnél, érdekesebb helyek felfedezésére indultak. Akadtak, akik Gödöllőre mentek, esetleg Szilvásváradon kirándultak, de a régiségvásár és a fürdőzés is jó ötletnek bizonyult.

Hétfőn Budapestre buszozott az egész csapat, ahol meglátogattuk a Parlamentet, hajókáztunk egy kicsit, de szabad időbe se volt hiány. A franciák imádták a fővárost annak minden szépségével és zsúfoltságával együtt.

Az utolsó napot strandolással töltöttük, bár az eső eleredt, ez nem akadályozta meg azt, hogy mindenki remekül érezze magát. Az esti búcsú parti se szomorkodással telt, táncoltunk, ettünk, ittunk, beszélgettünk utoljára így együtt Magyarországon, mi cserediákok, hogy aztán másnap az egykor még oly' boldogan várt fekete busz 5:20- kor kigördüljön a suli parkolójából, véget vetve annak az egy hétnek, amit együtt, közösen életünk meg.

S végezetül, hogy ne csak én beszéljek, hagy idézzek még pár elkapott szófoszlányt a hét napról.

„Tetszett, jövőre is szeretnék menni.” „A franciák kedvesen, aranyosan viselkedtek.” „Én élveztem.” „Jó volt, remekül kijöttem velük.” „Most fogadtam először, de imádom a

cserekapcsolatot!” „Nagyon jó a cserekapcsolat, mert megismerhetünk külföldi embereket, láthatjuk az ő szokásaikat vagy azt, hogy mit esznek. És szerezhethetünk új barátokat is.”

Csupán csak néhány vélemény, de azt hiszem, épp eleget mondanak. A cserekapcsolat már évek óta képezi a PVGs élet részét. S, bár egyes dolgok az idő elteltével megsárgulnak, a franciák fogadása, majd meglátogatása egyre színesebbé, élénkebbé válik. Nem csak azoknak a családoknak és diákoknak, akik részt vesznek benne, hanem mindenki másnak is, értem ezalatt a barátokat és a tanárokat. S ugyan nem sírtunk a búcsúzásakor annyira, hisz egy kis idő és újra látjuk egymást, azért mindenkiben ott volt a hiány, amikor hazaérve nem talált mást, csak egy ismerőssé vált illatot és egy köszönő levelet.

Életem egyik legnagyobb élménye volt.

Merci beaucoup!

Nagy Rita Anna